

От какво се нуждаят децата

В океана от информация за възпитание и отглеждане на децата, често се питаме от какво наистина се нуждаят те. А отговорът е толкова прост - те имат най-голяма нужда от нас - родителите, от нашето внимание и обич. Такова е и посланието на кампанията за ранно детско развитие на УНИЦЕФ под мотото „Грижа, любов, игра за всяко дете“. Първите години от живота на детето са изпълнени с емоции и предизвикателства за родителите. Щастие от първата крачка и първата думичка често върви заедно с тревоги, свързани със здравето, храненето и цялостното развитие на най-малкия член на семейството.

На сайта roditel.unicef.bg УНИЦЕФ предлага съвети за пълноценна грижа за детето в първите, най-важни години от живота му. Там може да намерите и безплатна книжка с илюстрации и стихотворения на български автори, която ще ви помогне да прекарате пълноценно време в четене със своето дете. Съветите на УНИЦЕФ са разработени от експерти в областта на ранното детско развитие и покриват основните теми, свързани с отглеждането за детето.

За да помогнат на майките и татковците да преминат успешно през предизвикателствата на родителството, от 2013 г. УНИЦЕФ и партньори изпълняват в България пилотен модел на патронажна грижа. Услугата осигурява безплатни домашни посещения за бъдещи майки и семейства с малки деца, по време на които родителите получават ключови насоки за пълноценното развитие на децата от обучени медицински сестри. Досега над 11 000 семейства са получили безплатна помощ и подкрепа от патронажните сестри, като за много от тях тази подкрепа е била от решаващо значение. Една от тези истории е на 18-годишната Валентина от Велики Преслав, която въпреки, че на тази крехка възраст се оказва самотна майка, намира сили и любов в себе си, за да ги насочи към растящия в нея живот. В социалните мрежи Валентина нарича себе си „момичето без сърце“, но историята ѝ, по думите на патронажната сестра Стефанка Еленкова, е история за любовта. **„Винаги съм вярвала в силата на първата среща между майката и нейното бебе – като магия, която отключва океан от любов. Това се случи и с Валя.“**, споделя Стефанка, и продължава: „Признавам, че не е лесно още от самото начало. Валя не беше се хранила пълноценно по време на бременността заради раздялата с любимия човек, а и от страх да не напълнее. Бебето се роди с ниско тегло след определения термин и два дни беше в кислородна палатка. После лекарите установиха физиологична жълтеница и изписването му се забави със седмица. Много е трудно да отделиш една майка от детето ѝ за толкова дълго време. Посещавах я всеки ден, за да я успокоявам и да ѝ давам кураж. Помагах ѝ да подготви стаята, подреждахме детските принадлежности, опитвах се да я накарам да замени страха с очакване. И моментът дойде... Оказа се не по-малко стресиращ за нея, въпреки радостта. Имаше проблеми почти с всичко: кърмене, колики, къпане, омазняване, обличане... Тя беше много притеснена и нямаше смелост да прави нищо сама. Понякога се налагаше да бъда нейните ръце, това много сближава и отношенията ни прераснаха в приятелски. Напътствах я да общува повече с детето си, защото това е също толкова важно и необходимо, колкото и грижата за него. Най-хубавото е, че майката и бащата на Валя са приемни родители и тя живее с добрия пример...

Естествено, както винаги става, с времето Валя свиква да се грижи сама за детето си. Бебето започва да наддава, да се усмихва, да гука, да разпознава гласове, става по-подвижно и игриво. В момента дъщеря ѝ е на пет месеца. А Валя се успокоява, завладяна от щастието да бъде майка.